

In vendar —!

(Selko.)

„Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“ vprašal je nekoč Mirko svojo mamico.

„Radi vas imajo — prav tako radi, kakor jaz.“

„Ali oče tako malo govorijo — vedno tako resno gledajo.“

Dà, Lipnikar je bil vedno resen. Malo je govoril, zato pa je delal od ranega jutra do poznega večera. Malo posestvo je imel — najmanjše je bilo v celi vasi. In Lipnikar je delal, da bi si povečal posestvo, da bi mogel zapustiti sinu vsaj srednje veliko kmetijo.

Prvi je bil zjutraj na polju. Ko je svetila še blede luna na nebu, Lipnikar je že brusil koso in kosil, da mu je tekel pot s čela. In ko si je obrisal potni obraz, tolažil se je: „Jaz trpim, ako Bog dá, sinu bode laže.“

Resen je bil njegov obraz. temno je bilo njegovo čelo — seveda, saj je imel toliko skrbi! Skrbela ga je prihodnjost svojih treh otročičev.

In ko so videli otroci resnega očeta, stiskali so se boječé v materino krilo in vpraševali: „Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“

Toda Lipnikar je ljubil svoje otroke, ljubil, kot more ljubiti oče svojo deco. Delal je le za otroke, potil se le za otroke. Vsem je hotel olajšati življenje.

„Mirkota“, tako je premišljal včasih, „Mirkota bom dal v šolo. Pridno se uči. Ako bode hotel, bo lahko gospod. Ne bode trpel toliko.“

Pri misli na lepo sinovo prihodnjost razveselil se je očetu obraz — toda spomnil se je, kako drage so šole, in potemnilo se mu je čelo in sklenil je še bolj delati, še bolj varčevati.

Janezu, drugemu sinu, je hotel prepustiti domačijo — toda povečano.

In za Reziko je hotel prihraniti precejšnjo doto.

Iz teh vzrokov se je trudil Lipnikar. Jeseni pa, ko so bili pospravljeni poljski pridelki, ko doma ni mogel dobiti dela, šel je na Hrvaško v šume. Tam je tesal in sekal v gozdu v največjem mrazu. Vse — da

bi se godilo otrokom dobro. In ko je prišel spomladi utrujen in zmučen domov, ni gledal ravno veselo, in otroci so se prijemali zopet materinega krila, rekoč: „Mamica, ali nas nimajo oče nič radi?“

* * *

Lupnikar ni nosil otrokom sladkarij, ni kupoval dobre hrane — varčeval je.

Spomladi je bilo. Delavci s Hrvaškega so se bili ravno vrnili. Prišli so nekoliko prej kakor navadno — zato so dobili v domačem kraju še visok sneg, ki je bil ravnokar zapadel. Tudi Lipnikar je prišel. Zadovoljen je bil, kajti zaslužil je bil dosti. Ko stopi v hišo, zapazi ženo, slonečo ob postelji, kjer sta spala Mirko in Janezek. Stopil je bliže. Čutil je težko sapo svojih otrok, spoznal je, da sta bolna. Ustrašil se je.

Zena mu pové, da ležita že tri dni v postelji. Tudi sosedovi otroci da so bolni. — Danes je bil zdravnik tamkaj in pogledal je bil tudi pri teh dveh. Zapisal je zdravila. Na mizi je list. Rekel je, da bode pomagalo, ako zdravila hitro kupijo. Sama bi šla rada v mesto po nje, toda predaleč je — dve uri tje, dve nazaj — toliko časa si ne upa pustiti bolnikov samih. Lipnikar pa se je sklonil nad posteljo in poljubil vroče čelo Mirkota in Janezka. Vzel je list z mize in odhitel.

Debel sneg je pokrival zemljo. Prejšnji dan je bil zapadel. Ni bilo še prave poti. Lipnikar, utrujen od pota s Hrvaškega, je gazil težko. Prišel je srečno do velike ceste. Tod je hodil laže.

V mestu je šel v lekarno, nato je hitel zopet proti domu.

Med tem se je jelo že mračiti. Vedno temnejše je postajalo v ozračju — a pod nogami je bilo vse belo — vse belo. Zdaj ni videl kake dolinice in stopil je nerodno, da se je bal, da bode padel.

Vedno bolj je bil utrujen, odkar je zapustil zopet glavno cesto. Le s težavo je premikal noge. In lotil se ga je zaspanec, oči so mu lezle skupaj, da je zamizal nekoliko ter mižé šel dalje. Ko je zopet odprl oči, silile so mu še bolj skupaj.

Ob potu pa je stal kamen. V nekem ovinku je bil — gospodar ga je postavil tje, da so vozniki odpe-
ljavali, da niso vozili po njegovi poti. Lipnikar ga je
zapazil. Zmetal je sneg ž njega in sédel nanj. Samo
nekoliko si je hotel odpočiti, da bode potem laže gazil.

In prinesel je iz žepa zdravila in jih gledal smeh-
ljaje. Veselil se je, da bosta njegova otroka zdrava.

„Sam ne vem, kako je to, da sem tako zaspan!“
govoril je polglasno. Pomencal je oči, ali kmalu je
zopet mižal.

„No, če nekoliko pomižim, bom laže potem gledal“,
tako si je mislil in mižal

In dobro mu je délo. Hotel je odpreti oči in iti dalje
— ali mižati in sedeti na kamenu je bilo tako prijetno . . .

In mižal je dalje. In zdelo se mu je, da je Mirko
zdrav, da mu hiti nasproti, da govori: „Oče, zakaj ste
šli po zdravila, saj sem zdrav?“ In oče je bil vesel,
da je sin ozdravel, zato se je smehljaj.

Na nebu pa je migljala zvezdica pri zvezdici in
gledale so doli na belo zemljo in se čudile, kaj sedi
oni mož na kamenu ob potu. In povpraševale so druga
drugo, kaj mu je. In ko so videle, da se ne gane, skle-
nile so, da je mrtev.

Mati je jokala v koči in čakala moža. Mračilo se
je — in Mirkotu je bilo zelo slabo. Zopet in zopet je
pogledala tje po vasi — očeta ni bilo z zdravili.

Še nekoliko trenutkov — in Mirkota ni bilo več.
Prišle so sosede in sosedje in napravili oder.

Bilo je ravno tedaj, ko je sedel Lipnikar na
kamenu in ko se mu je zdelo, da vidi Mirkota. Ali
mogoče se mu ni samo zdelo — mogoče je Mirko res
pritekel očetu naproti, tam nad zvezdami.

Drugi dan so dobili Lipnikarja zmrznjenega. Sedel
je na kamenu in držal v rokah zdravila.

Janezek je ozdravel.

In rekel je mamici: „Mamica, mislili smo, da nas
oče nimajo radi, in vendar so nas imeli tako zelo radi!
Da bi midva ozdravela, šli so po zdravila v takem
snegu, da so onemogli na potu.“

Še pozneje je ponovil mnogokrat: „In vendar so
nas imeli tako zelo radi!“

